

[Connie Hedegaard]

6.000 arbejdspladser, bør de efter vores opfattelse overlade arbejdsmarkedets parter denne dokumentation, for så ville de jo i fællesskab kunne gennemføre fornuftige ordninger vedrørende overarbejde. En generel lovgivning på området kan dårligt indeholde alle de nødvendige undtagelsesbestemmelser, uden at den bliver uoverskuelig og fyldt med smuthuller, som de implicerede nok skal vide at udnytte. Igen ville der altså blive tale om et område, hvor den kreative tænkning ville blive brugt til non-produktiv virksomhed. Loven ville altså straks efter vedtagelsen være moden til at blive inddraget i regelsaneringsarbejdet eller i moderniseringsbestræbelserne.

Det, vi har brug for, er at gøre erhvervslivet så dynamisk som muligt, så den enkelte virksomhed lynhurtigt kan etablere en mulig produktionsudvidelse og dermed erobre nye markeder til beskæftigelsen i virksomheden på lang sigt og dermed til gavn for hele landet. Vi skal i en tid, hvor det går fremad for beskæftigelsen og produktionen, arbejde for at fjerne flaskehalse, ellers kan vi ikke fastholde denne positive udvikling.

I det konservative folkeparti har vi tillid til, at arbejdsmarkedets parter område for område til stadighed er opmærksomme på overarbejdsproblemerne og kun tillader overarbejde, hvor det er nødvendigt.

Som en sidste bemærkning skal jeg tillade mig at udtrykke forundring over, at SF på dette område ønsker at blande sig i spørgsmål, som rettelig hører hjemme i forhandlingerne mellem arbejdsmarkedets parter. SF plejer ellers at bruge megen tid på at advare mod sådanne indgreb.

Jens Peter Jensen (V):

Det foreliggende lovforslag er en utidig indblanding i arbejdsmarkedets parters forhandlinger og dispositioner. Og så er det i øvrigt en misforståelse at tro, at overarbejde generelt betyder, at de, der arbejder over, stjæler arbejde fra andre. Det vil i mange situationer være sådan, at et vist overarbejde simpelt hen er nødvendigt for at holde andre i arbejde, og jeg synes ikke, vi skal blande os i det forhold her; det må parterne selv finde ud af.

Jeg tror ikke, det er så omfattende, som det bliver gjort til. Omkostningerne ved over-

arbejde er nemlig så betydelige, at det i sig selv lægger en dæmper på mængden af overarbejde.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre kan ikke støtte det foreliggende forslag, men skal henvise til de bemærkninger, der tidligere er gjort om forslaget.

Jeg vil godt sige, at jeg er enig med den tidligere ordfører, hr. Jens Peter Jensen, i, at overarbejde ikke nødvendigvis tager arbejde fra andre. Det er alt for firkantet en betragtning.

Når det er sagt, vil jeg også sige, at jeg synes, det er på et forkert sted, man angriber hele problemstillingen om fordelingen af arbejdet, som dette jo handler om. Jeg synes, at det, man skulle gøre, var at prøve – og det kunne SF jo så medvirke til – om man ikke kunne foreslå organisationerne, at de i højere grad prøvede at sikre medlemmernes interesser og ikke bare nogle firkantede organisationsinteresser. Med det tænker jeg på, at der er en lang række medlemmer i organisationerne, som er interesseret i noget, som vi kunne kalde nedsat arbejdstid. Nu snakker jeg ikke om den generelt nedsatte arbejdstid. Jeg vil heller ikke sige, at jeg snakker om deltid, for jeg vil godt anvende to forskellige ord om dette.

Der er en række medlemmer, der er interesseret i nedsat arbejdstid, men det bliver stærkt modarbejdet af organisationerne. Jeg mener, at hvis vi virkelig skal sikre, at flere kommer i arbejde, er noget af det, der skal til, at organisationerne går ind og hjælper de mennesker, der rent faktisk gerne vil have nedsat arbejdstid, ved at sikre dem rimelige rettigheder, og det er efter min opfattelse, hvis man f.eks. har 30 timers arbejde, de fulde rettigheder på linje med, hvad man har, når man har 40 timer.

Det ville betyde noget, og det ville være udtryk for solidaritet med de arbejdsløse. Dette forslag er blot et slag i luften.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

VS går ind for et forbud mod alt ikke livsnødvendigt overarbejde, og det prøver vi på, overalt hvor vi er, at få ind i de overenskomster, som vi har med at gøre. Man kan sige, at staten som offentlig arbejdsgiver kun-